

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 173.

Tredie Session.

52de Møde.

Torsdagen den 8de Januar.

(Forts.)

B. Scholer (forts.): Hvad jeg har at anke over det foreliggende Forsøg paa at ordne Fæstevæsenet, det er, at den ærede Forslagsstiller ikke tidligere har slaaet ind paa den ved den historiske Retsudvikling betegnede Wei, som dog vist, efter hvad han igaar og idag har fremhævet, ligger hans Anskuelse nærmere, end at følge den faldte Fane, som et hoiærværdigt Medlem opreiste med Indskriften „Selv-eiendom“, men som Fændriken selv var den første til at forlade. Jeg bebrejder dernæst den ærede Folkethingsmand, at han, idet han endelig er slaaet ind paa den i Frederik den 6tes unge Dage betegnede og ved Hovierafsløsningen gjenoptagne Udvikling, har indskrænket sig til et enkelt staaende Punkt, som vel fra Sædelighedens og Kirkelighedens Side ikke er uvigtigt, men som dog med Hensyn til Fæsteforholdenes Ordning er temmelig ubetydeligt (Eskering: Mange Bække smaa gjøre en stor Aa!). Jeg skal imidlertid af Hensyn til det sædelige og kirkelige Moment ubetinget slutte mig til Forslaget, idet jeg haaber, at den høitagtede Folketalsmand vil vedblive paa den Wei, han har slaaet ind til Trods for alle de høie Raab fra Slutningen af forrige Aarhundrede, som igaar og idag ere gaaede igjen som Spøgelser her i Salen, og jeg har den fulde Overbeviisning, at, naar han vil vedblive at gaae frem paa den ved vor historiske Udvikling, ved vore henfarne Kongers Bestræbelser betegnede Wei, vil han vinde Seir og hans Navn komme til at staae i Danmarks Aarbøger ved Siden af Christian Colbjørnsens.

Da den ærede Indenrigsminister igaar i høitidelig Tone nedlagte Protest mod dette Lov-

forslag som det, der gjorde Indgreb i Eiendomsretten, maatte jeg tage mine Dine tilhjælp for at overbevise mig om, om han ikke ironiserede, og da jeg havde overbevist mig om, at han talte i fuld Alvor, maatte jeg besinde mig paa, om det var den samme Mand, der, da han stod som Dvaast-Souverain i Slesvig, med et Penestrøg ophævede Jagtretten, hvor der dog med mere Fornuft og fuldere Føie kan tales om en Eiendomsret end her, hvor der handles om Enkers Tilladelse til at gifte sig. Da det ærede 2det kjøbenhavnske Medlem (Bliren-Finecke) iafstes, efter at Lysene vare tændte, gav sig til at declamere Franssk, antog jeg, at han gav et Charivari-Nummer til Bedste, thi jeg kunde i det Dieblik ikke faae andet Sammenhæng mellem hans Sætning og det foreliggende Forslag, end at det nævnte Medlem antog Fæstekerne for at være sin Eiendom, og at han altsaa, hvis Danmarks Rigsdag vedtog og Danmarks Konge ved sit Samtykke stadfæstede en Lov, som giver Fæstekerne deres naturlige og kristelige Ret til at indgaae Ægteskab uden Godsherrens naadige Tilladelse, da vilde han mod Danmarks Konge og Danmarks Rigsdag reise den Bestyldning, at de havde adopteret Proudrons Lære. Jeg maa imidlertid, til Ære for det ærede Medlems Begreber om de moralske Forhold, antage, at de grelle hogarthiske Billeder, som den ærede 6te kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) skar med dristige Gestus i Luften og illuminerede med srigende Toner, have saaledes virket paa hans Phantasi, at han pludselig faae en Beir-mølle for sig, mod hvilken han for Ærens Skyld maatte bryde en Landse. Til en saadan Tvekamp ønsker jeg den ædelige Ridder Held og Lykke. Men skulde han driste sig til at indlade sig i Kamp med Danmarks Konge og Danmarks Folk i deres Bestræbelser for at